

szám

MEZŐSÉGI HIRLAP

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI KÖZLÖNY.

Előfizetési árak:

Egész évre 6 korona — fillér.
Fél évre 3 korona — fillér.
Negyed évre 1 korona 50 fillér.
Egyes szám ára — korona 24 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó:

DR. HAJDU DEZSŐ

ÜGYVÉD, MOCS.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Mocs.

Hirdetéseket mérsékelt díjszabás szerint közöl
a kiadóhivatal.

Kéziratot vissza nem adunk.

MEGJELENIK MINDEN MÁSODIK VASÁRNAP.

Március 15.

Európa szívében, övezve a Kárpátok hóval borított ormaitól, van egy ország, melynek halmos vidékein, egyenes síkjain gyors egymásutánban váltakoznak a hazaszeretnek vérrel megszentelt emlékei.

Itt dübörgött a föld a hazaszerző hősök paripáinak patái alatt, ott hullott halomra az ellen a csatábárdos karok csapásaitól. Itt harcolt oroszán bátorságával törökkel a büszke magyar, s itt és ott viva meg tüneményes csatáit 1848—1849-ben az a hadsereg, melynek erősítésére az édes anya serdületlen fiát, a hitves a hitvestársát, a jegyes a jegyesét annyi lemondással, de oly végtelen hazaszeretettel küldte. Lelkünknek most is jól esik visszaszállnia a 60 éves múlt eseményeihez. Oda, hol a főúr és a por fején egyforma a honvédcsákó, hol a gyermek-ifju s az élemedett agg napokig éheznek, puszta földön pihen, didereg és fázik, s hol a hazáért elrebegett imádság közben száll a fáradt szemekre az álom s felébredve, fegyvere után nyúl a hazafi, hogy legyőzze az ellent, vagy ott legyen vértanu az imádság szeretett magyar haza szabadságának halálsóhajos csataterein.

Ezt a tüneményes, hazaszerettől izzós legszebb korszakát történelmünknek még az élet, 60 éves múlt kapcsolja össze a hazátlan eszmék századával, a mi napjainkkal. Még vannak, kik reszkető ajakkal, dobogó szível, könnyelábadt szemekkel, a magyar szabadságharc csodáit el-elrebegik az unokáknak s hála Isten, még elegenden vagyunk, kiknek lelkét csordultig tölti dicső szabadságharcunk annyi édes bus emléke, s az emlékezés e szent harcnak annyi vértanujára, kik vagyonukat is, életüket is letevék a hazaszeretnek szent oltárára.

Imádságos érzélemmel járja lelkem az aradi vársánc örvényét, s hint csókot az avarra, mi szabadságunk vértanuinak porából nőt ki. Bejárja a fehéregyházi csatamezőt, hol a magyar költészeti lángszavu dalnoka vértével és halálával pecsételi meg a bűbajos verseiben elsírt honszerelmet. Piski tájéka, Vizakna, a Nyergestető,

Erdélynek oly sok, de szerény emlékekkel megjelölt pontja arról beszél nekem, hogy akkor, mikor a honszerelmért halállal fizettek, mikor magyar vére szomjazott az ellen, akkor is magyar volt, vagy talán akkor volt egmagyarabb, legizőbb érzelmű az erdélyi maroknyi magyarságnak a szíve s a lelke.

De kufárok tolakodtak be a szentegyházba. Vásári portéka lett minden, a mi szent s egyebek és bűnben foggant szekták ószerre vitték a hazafiúi erényt. Nekik haza nem kell, mert ők „hazátlan bitangok”; nem kell a márciusi ünnep, mert gyűlölködésre, gyászra és torzsolkodásra van berendezve egyéniségük.

Szabadságharcunknak bűbajos szép napja, — március idusa — hessegesd el lelkünköt ez utálatos árnyakat. Ugye, nem valóság, ugye képzelődés, hogy a magyar lélek, melynek honszerelében párja talán nincs is, — hazátlan, hazafiatlan lehetne?

Nem, sohasem! Ne ejtsen meg senkit a csalódás. A büszke tölgy koronája alatt ott van s ott rohad el a törzstől elvált élettelen galy. Ugyebár, hogy ez nem gyöngíti a tölgynek erejét, sőt szépíti a hatalmas koronát? Ilyen porba esett, élettelen galy van széthintve ez édes haza testén is. Természetes életfolyamat. Az élet nyomában ott settenkedik az enyészet. A tölgy áll büszkén és szilárdan. Mentől erősebb a vihar és félel. mesebb az orkán zugása, annál összetartóbb a magyar nemzet szívében elágazó gyökereknek együttes munkája. Nemzetünk törzse életerős. Gyökere t mélyen bocsátja a legszebb ország vérrel és könnyel öntözött talajába a kiállott viharok után is, azért oly dus annak koronája, mert a leghazaszeretőbb nép szívéből táplálkozik egy nemzetnek életfája. És ha jönnek az apróbb férgek, melyek alattomos munkával épen a hajsza gyökereket akarják szétrágni, egy nemzetnek, a magyar nemzetnek sulya fogja szétmarcangolni a parazitákat.

Beteges áramlatok, hazug jelszavak, nemzetietlen irányzatok nem élhetnek itt meg. Honszerelemnek ragyogó példái s a hazátlanság kopott lovagai kizárják egymást. A hazaszeretet templomából ki kell korbácsolni a kufárokat, mert oda minden esztendőben, március idusán egy nemzet, a hálás magyar nemzet tér be imádkozni.

Jertek tehát ti is Erdély magyarjai. Lépjetek be a szentélybe s gyujtsátok meg ti is az emlékezés szövénét, s míg lelketek a hazaszeretet vértanuinak lelkével ölelkezik, e legszebb érzésben kapcsolódjék össze az élőknek szíve is.

A legszebb énekem.

Ha megérem azt a napot,
Hogy e honban minden lélek:
Elsőtől az utolsóig
Hű fia lesz nemzetének; —

Magyar lesz a magyar király,
Magyarok a vezérei,
Magyar szóra mennek harcba
Magyarhon hős vitézei; —

Magyar szó cseng mindenfelé,
Magyar dalzeng hegyen-völgyön
Husz millió boldog magyar,
Sűrű forog magyar földön; —

Ha nem leszünk uszályhordók
Urak leszünk e hazában,
Függetlenek, dicsők, nagyok,
A mint Mátyás szép korában;

Ha az Isten jó voltából
Ezt a napot megérem, —
Dicsőséged édes hazám,
Dicsőséggel meg is zengem...

Ez lesz majd énnekem,
A legszebb énekem!

H. D.

Felelet a „Szükkeblűség“-re.

Néhai Réti László személyével nem foglalkozom. Őt már átadtuk az enyészetnek, lelkét pedig vissza annak a kié. Nyugodjék csendesen. De a cikk többi pontjával egyen-egyen igen: Először is visszautasítom azt, hogy „a presbytérium össze ült és határozott;“ (1907 december havában hozott ide vonatkozó határozatot) sőt azt is, hogy református egyházunktól temető helyet kért volna Réti Lászlóné, vagy bár mi megbízottja: (Gondolom a presbytérium akkor változtathatott volna a régebbi határozatán) legalább is nekem csak az egyházifi jelentette, hogy temetőnkben R. L. a közjegyző utasítása szerint el fog temettetni; az egyházfi pedig nem presbytérium. Jelen lévő számadó gondnok és kántortanítóval utasítottuk egyházfit, ki egyszersmint temetőör is, senkinek meg ne engedje, hogy temetőnkben sirgödröt ásson. Ez az igazság. Hogy a cikkíró honnan veszi állításaihoz az alapot, nem tudom. Tehát a presbytérium sem nem ülésezett, sem sirhelyet tőle senki nem kért. S így aztán lehet használni az ilyen kifejezéseket: „nem köteles az eklésia, pedig a szeretet vallásának nevében elvárta volna onnan is mindenki“. Ha már szeretetről van szó, gondolom a közvélemény is azt elismeri igazságnak: az én kollegám, ki oly igen szíven hordja hivei sorsát, éppen ezen „szeretet“-nek alapján megtehetette volna, nem, mindenki elvárta volna tőle, hogy sajátjából fedezze ezen szerény 5—10 K. díjat, hisz neki úgy sincs egy árvája sem, de szegény egyházam nem győzi az övéit sem táplálni.

Mi 1908 évben már teljesen díjtalanul temettünk el egy megfagyott ismeretlen embert, egy szerencsétlen cseléd unitárius gyermekét, s aztán egy majdnem névtelen koldus asszonyt, kiről később kiderült, hogy unitárius volt. Beszéljenek ezek a száraz tények, hol van a „Szükkeblűség“ s ebből folyó szeretetlenség. De mindenkinek misem tehetünk kedve szerint, mert szegények vagyunk. Máskülönben Magyarországon magyar egyház még van.

Temetőre nézve megjegyzem, hogy itt minden felekezetnek van temetője, mely birtok arány szerint lett kiszakítva, minden felekezet hivei földjéből, azt adózzák, őriztetik; most kérdem cikkírót, mivel érdemelte ki R. L. a f. i. a. a temető helyet s éppen tőlünk? Azzal, hogy több éven át folytatta mesterségét? hisz ez még nem érdem. Mert a református nap-számos hiveim is ép úgy megfizették a munkadíjat neki, mint bárki más, s miért mégis egyenesen ellenünk a támadás? Ha R. L. czipőt és csizmát foldozott, hiveim vetettek, kapáltak, s neki kenyeret adtak, akkor ők is megérdemelnék, hogy vállalkról, bár ezt a kis terhet levegyék. Adják vissza a temető helyet nekik, mert ők a mezőségen, Magyarországon születtek, itt is nőttek fel: nem csak ők, de apáik is. Ezek azt hiszem talán inkább megérdemelnék ezt a csekély áldozatot, mint bárki más a legcsekélyebbet.

Ha a róm. kath. itt lévő 40—45 léleknek szüksége van temető helyre, tegyenek ők is úgy, mint a többi felekezetek, szakítsanak sajátjukból temetőt, vagy fillérikkel vegyenek. Mert a fennebb mondottak szerint csak ez az igaz és keresztyéni eljárás. Mi pedig mindenkiben csak a szent-

írást tartjuk szem előtt, úgy itt is, hisz meg van írva: „jaj annak, ki a másét elveszi, de százszor jaj annak, ki a magáét elhagyja!“ Mi csak ezt követtük s fogjuk követni mindenkor! S most kérdem hol, a „Szükkeblűség“!?

Magyarországot, 1907 március 5-én.

Csog Sámuel
ref. s. lelkész.

Az „audiatur et altere pars“ elvből kifolyólag egész terjedelmében közöltük a beküldött reflexziót, habár az azon átvonuló személyeskedő hang és tendencia az ellenkezőt ajánlotta volna. Őszintén szólva, ez a felelet még megerősített abban a gondolatban, hogy nagyon is helyén volt a mi felszólalásunk. Mi az általános emberi jogokért emeltük fel szavunkat s a felett írója is azt bizonyítja be nyílt őszinteséggel, hogy náluk egy elhalt más-vallású szegény teteme részére csak magán szívevégből jut temetőhely. Hogy egy testület összeült-e, vagy állva határozott, tanácskozott-e, vagy egyszerűen kitért a dolog érdeme elől, mindez mellékes. Kissé naív az a kijelentés, hogy „az egyházfi még nem presbytérium.“ Természetesen. Ő megvitte illetékes helyre az üzenetet, hogy temetőjükbe sírni az adott esetben nem szabad, s aztán felügyelt, nehogy ezt valaki megkísérelni merészelje. Ha ő nem is, de a pap, kántor és a számadó gondnok bizonyára presbyterek. Innen vehette „cikkíró állításaihoz az alapot“, mi az önértékes „visszautasítást“ kissé lefokozza. Pár sorát azonban szívesen nyugtázzuk a feleletnek, azt t. i. „hogy temetőnkben R. L. a közjegyző utasítása szerint el fog temettetni.“ Itt mi is megkérdeshetnők, hogy szükkeblűség e, vagy bőveblűség az ilyen eljárás? A dolog historikuma miatt s véletlenül volt némi felekezeti színezete felszólalásunknak, s kinek nem kabátja, miért vette magára? A község, a politikai község tartozott véle, s ha a felekezet nem adott sirhelyet, ehhez se másnak, sem nekünk semmi közünk. Más dolog a jog s más a méltányosság. Ha így, akkor is a község kötelessége lett volna, hogy a községi pénztár, vagy szegény — alap terhére sirhelyet vásároljon. Azt ugyanis mindenkinek s első sorban az egyházi embernek kell tudnia, hogy az 1876. évi VI. t. cz. 116 §-a értelmében temetőt, sirhelyet valláskülömbőség nélkül mindenkinek kell, hogy adjon a politikai község. Ha az elhullott állomány részére mindenhol meg van a kiszakított térség, talán méltányosnak tartja a felszólaló is, hogy az elhalt ember tetemét sem szokás s nem is szabad leföldelni magán telkeken. Mi ezt irtuk meg méltányos körülménnyel, s nem oda címeztük, ahol azt elfogták. Különben is mert jóval többet személyeskedik a felett, mint bizonyítana. nem is feleletnek, hanem feleselésnek minősítjük. Az a bizonyos kolléga, — kinek úgy sincs egyetlen árvája sem, — nem állíthat be sem közös, sem felekezeti temetőt. Valami 19 mellékközsége van s ennyire aligha kifutná a jövedelemből. Különben is avval nem a pap, nem is a szegény hivek, hanem a község tartozik. Ezek után mondja meg őszintén, jól esik-e, ha más körülmények között saját hívével esnék meg az általunk szóvá tett sajnálatos eset? Hogy akarva is akaratlanul anynyi unitáriust eltemettek, ez mind kebl-

ügy s jelen esetben nem bizonyít semmit. Mi most is fentartjuk, hogy Magyarországon közelebbről egy magyar ember tetemének csak privát szívevégből jutott temetőhely. Mi ezt irtuk meg s a felelet írója is minden kiszólása mellett is ezt erősítgeti. Egyebekben béke velünk.

Szerk.

HIREK.

Mocs, 1908. márc. hó 12.

Nagy Albert.

Megh. 1908. márc. 11.

Két napon keresztül bánatosan, búsan búgtak, szóltak a mócsi három templom harangjai. A mocs református egyháznak és egy bánatos családnak mélységes gyászát zokogták az ércnyelvek; mert márc. 11-én reggeli 7 órakor meghalt Nagy Albert ev. ref. lelképásztor. Nem váratlanul jött érette a zörgős csontu halál. A nehéz kór percekre osztva fogyasztá el életerejét s rövidíté meg ifju éveinek számát. S most, mikor a papi lakástól pár lépésnyire megpillantjuk a legfrissebb sirhantot, lelkünkbe markol a keserűség, könnyet hullat szemünk, s csak annyit mondhatunk, hogy a mélyen lesújtott zokogó családdal, a papjukat sirató hírekkel sirunk, Nagy Albert barátainak bánatos lelkületével gyászolunk mi is. A M. H. is leteszi sirjára a kiengesztelődésnek olajágát, s mikor a fagyos halál örökre lezárta egy ifju életnek aktáit, mi is rálépünk az ösvényre, mely Nagy Albert sirjáig vezet s olmos, esőverte, bánat ásta sirjára letesszük a részvétnak szívből szakított virágait is.

Csak 37 év jutott számára e földi életből. Ebből egy évtizedet töltött a mi társadalmi körünkben, s míg a nehéz kor ki nem kezdé türelmét, míg munkás két kezét meg nem zsiabasztá s lelki rugékonyságát nem feszélyezé a betegség, odaadással teljesíté nemcsak lelképásztori, de társadalmi kötelességeit is. Híveihez az önzetlen ragaszkodás kapcsolá s híveit lelkéhez a megértésnek, a megbecsülésnek szálai fűzik. Szerették, mert megérdemelte, gyászolják, mert egy évtizedes multnak sok napja foná azt az érzést, mi még egyszer, a sirnál összevonja a hiveknek és papjuknak a lelkét.

A kötelesség-teljesítés akarata még akkor is ösztökélte, mikor üde volt a lélek, de erőtlen a romlatag test. S mintha energiájából kölcsönzött volna a lélek a gyöngeservezetnek, legszebb s hívei szívébe zár, magasröptű szónoklatait — hatyudala. Szépen kezdő betegeskedése idején zengi el. Érzelmes szép hangja, beszédes készsége, virágos nyelvezete, megható gyászimái feledhetetlenek lesznek egy emberöltőn át. És ha látjuk, hogy a részvét és emlékezés ólomsúlyu óráiban a feszes hur is lehangolódik s összhangzóvá simul, elmondhatjuk, hogy az ifju reform lelképásztor koporsóját híveinek, bánatos özvegyének, barátainak s mindnyájunknak zokogó gyásza kísérte utolsó útjára.

S nekünk még más kötelességünk is van. Kis lapunk hasábjain nem egyszer közöltük tartalmas cikkeket. Mig erejétől telt munkatársunk vala a legönzettelenebb munkában, a mezősegi magyarság érdekében. Vonakodás nélkül tesszük sirjára elismerésünk virágait s csak az fájna, az

esnek zokon minekünk, ha miként a végzet eltépte és mi is eltéptük az ellentétek szálaít, nem vennék észre az emberek, hogy a sirnál csak egy érzés lehet, a megbocsájtás és a mélységes gyász.

Nyugodj hát csöndesen ifju lekipásztör jó hived között. Zokogó hitvesednek, apátlan árvádnak, kedves tiednek, hivednek könnyei puhítsák meg a koporsódra hulló göröngyöt. A sóváradi szülői ház küszöbétől egy mocsai sirhantig terjed életpályád. A jó mag, mit mint segédpap a kolozsvári hivednek szívébe hintél elmit Györgyfalván vetettél, s mit egy évi tizeden át a mocsai ref. egyház hivednek nyújt át, nem lesz gyümölcstelen. Nyugalmad legyen csendes a temető kertben, hová megtértél s zokogó hitvesedtől, rajongásig szeretett fiadtól, kedves tiedtől ne vonja meg Isten — kinek hűséges szolgálja valál a vigasztalásnak enyhítő balzsamát.

A boldogultat f. márc. 12-én délután 3 órakor temették el a környék és a helybeli közönség óriási részvételével. A temetést Dobay Lajos nagysármási lelkész végezte, könnyekig meghatva szívből szedett szavaival a gyászoló közönséget.

— **Bírósági hírek** A bírói és ügyészi szervezet módosításával a mocsai kir. járásbírói vezető bírája S. Torday Sándor a VII-ik fizetési osztályba lépett elő, Fejér József kir. bírói jegyző pedig a X-ik fizetési osztályba.

— **Rendkívüli közgyűlés.** A Mocsvidéki Takarékpénztár f. é. március hó 29-én saját helyiségében rendkívüli közgyűlést tart. Tárgya az alapszabályok módosítása. Jelzett napra bizonyára olyan számban jönnek össze a részvényesek, hogy az alapszabályoknak kontemplált módosítását kimondja a közgyűlés.

— **Halálozás.** Részvétellel értesülünk, hogy bencédi János mocsai áll. isk. igazgatót az elmúlt napokban súlyos csapás érte. Édes öccse Bencédi Domokos csegezi unit. lelkész 41 éves korában váratlanul elhalt. Igaz részvétellel osztozunk gyászában.

— **Telekkönyvi átalakítás** A mocsai kir. bíróihoz tartozó Ombuz községben f. é. április hó 13-án, Pete községben pedig május hó 23-án kezdődnek a telekkönyvi átalakítási és hitelesítési munkálatok.

— **Magyaroszáti község telekkönyvi helyesbítése** legnagyobb valószínűség szerint ez év június vagy július havában veszi kezdetét.

— **Halálozás** Nagy Albertné sz. Hadházy Ilka és egyetlen fia Lajoska, a maguk, valamint nagykiterjedésű rokonság, szülők, testvérek, sógorok nevében is a legnagyobb fájdalommal jelentik, hogy forrón szeretett férje és édes apja **Nagy Albert** a mocsai ev. ref. egyházközség lekipásztora életének 37-ik, boldog házasságának 13-ik és pap-ságának 15-ik évében hosszú kinos szenvedés után f. évi március 11-én reggel háromnegyed 7 órakor egy jobb-házába költözött. Drága halottunk porhüvelyét f. hó március 12-én d. u. 3 órakor helyezték az ev. ref. vallás szertartásai szerint örök nyugalomra, a mocsai temetőben. A bánatunkra nincsen balzsam! Pihenj békén, csöndesen! Mocs, 1908. március 11. é.

— **Szomorú jelentés.** Alólirottak mély fájdalommal tudatják, hogy a feledhetetlen jó gyermek, testvér, unoka és rokon **Bedőházy Olga** f. hó 9-én reggel 5 órakor, 5 hónapos korában, hosszas szenvedés

után, az angyalok honába költözött. Kedves kis halottunk földi részeifolyó hó 11-én d. u. 2 órakor helyeztetik örök nyugalomra a ref. köztemetőben. Pusztakamarás, 1908. március 9-én. Nyugodjék csendesen! **Bedőházy József** és neje **Albisi Matild**, mint az elhunyt szülők. **Erő, Zoltán** és **Ibolyka**, mint testvérei. Özv. **Bedőházy Józsefné, Özv. Albisi Albertné**, mint nagyszülők. Valamint több közeli és távoli rokonok.

— **A mocsvidéki takarékpénztár részvénytársulat XIX. évi rendes közgyűlése** f. év március hó 1-én tartotta meg saját házában Dr. **Béldi Kálmán** igazgatósági elnök elnöklése alatt. Megjelent 12 részvényes 163 részvény képviselőjében. Miután elnök konstata, hogy az alapszabályok értelmében a közgyűlés megtartható, felolvastatott az igazgatósági jelentés, mely szerint a múlt évben uralkodott általános pénzválság dacára az intézet a tavalyihoz arányosítva 15,000 koronával nagyobb jövedelmet tudott elérni. Konstatahatjuk, illetve fenntartjuk továbbra is azon állításunkat, hogy ezen intézet a vidéki intézetek között az első helyet foglalja el, mivel annak vezetése oly kezekbe van letéve, hogy a közbizalmat mindig fenn tudja tartani, mit igazol az is, hogy betéteinek állománya 1.271.713 k-ra emelkedett, vagyis 148.000 k-val több mint a tavaly. A kimutatott nyereségből első sorban részvényeseinek az alaptőkének megfelelő 14 százalékot adott. Tartalék alapjait is nagyon szépen dótálta, amennyiben azokat 214.418 k-ra emelte fel. Nagyon jó benyomást tett a részvényesekre az igazgatóságnak azon jelentése, hogy az eddigi 100 k-ás részjegyeket 200 k-ás részjegyekkel tervezi kicserélni s így a még befizetendő 50.000 k-át, melyet annak idején a részvényesek kellett volna kifizesszenek, maga az intézet erre a célra szolgáló alaptól fogja fizetni. A megjelent részvényesek nagy örömmel vették a jelentést tudomásul és tévednénk, ha azt mondanók, hogy ennek a szép újévi ajándéknak nem örültek. Mert eltekintve attól, hogy minden részvényes az általa befizetett 100 k-át az osztalékokból már kamattal vissza kapta, most még 100 k-át az intézet fizet ki helyettük. Nem feledkezett meg az intézet a minden évben szokásos jótékony célú adományokról sem, mit az alábbi kimutatás igazol, amennyiben erre a célra 1313 k. 84 f-rt szavazott meg, még pedig: 1. Szegény gyermekek felruházására a mocsai áll. népiskolának 200 k, a szováti áll. népiskolának 100 k, a kályáni áll. népiskolának 100 k, a keszüi ref. népiskolának 100 k, a visói áll. népiskolának 56.84 k, v.-amarási áll. népiskolának 57 k, a mocsai ref. egyháznak templom építésére 200 k, a mocsai r. k. egyháznak 100 k, a mocsai tűzoltó egyletnek 100 k, a mocsai kaszinó könyvtárának 200 k, a szováti unitárius egyháznak 100 k. A zárszámadásokat a közgyűlés helyesnek és kifogástalannak találta, azokat elfogadta és miután úgy Gaál Jenő vezérigazgatónak, mint a tisztviselőknek odaadó és buzgó munkálkodásukért köszönetét fejezte ki; elnök a gyűlést általános éljenzés között bezárta. Gyűlés után özv. Hosszu Teofilné urnő látta vendégül a megjelent részvényeseket és a tkp. tisztviselőit, hol az illusztris társaság, mint minden esztendőben, most is kedélyes és feszten időt töltött a délutáni órákig.

— **Új közigazgatási gyakornokok.** Gróf Bánffy Miklós főispán Dumbrava Livius és Deák Ferenc joghallgatókat Kolozsvármegyéhez közigazgatási gyakornokká nevezte ki.

— **Köszönet nyilvánítás.** A mocsvidéki takarékpénztár részvénytársulat ez évi rendes közgyűlése 100 korona adományt utalt ki a mocsai róm. kath. egyház szükségletére. Magam és hivedim nevében hálással köszönöm ez oly jóleső figyelmet. Nevezett pénztárat következetesen minden esztendőben segítyezi többek között a mocsai róm. kath. egyház is. Midőn azért köszönetemet a nyilvánosság előtt is leróni törekszem kívánom, hogy az oly biztos alapokon nyugvó Mocsvidéki Takarékpénztár élén a humánus vezetéssel mindig szives támogatója lehessen a mezősi magyarság vallásos és kulturális intézményeinek. Mocs, 1908. március 12. Orbán Ferenc, plebános.

— **A mocsai önkéntes tűzoltó egyesület** szintén hálással köszöni a mocsvidéki takarékpénztár 100 koronás adományát, melylyel az egylet ez évben is szivesen segítyezte.

— **A mocsai kaszinó igazgató választmánya** március 6-án Gaál Jenő elnöklése alatt gyűlést tartott. Tudomásul vette a márc. 15-iki ünnep rendezésére kiküldött bizottság jelentését, 250 korona összegben megtette a könyv rendelést s jegyzőkönyvileg mondott köszönetet a mocsvidéki Takarékpénztár 200 koronás adományát.

— **A román iskolák feliratai.** Apponyi Albert gróf vallás- és közoktatásügyi miniszter rendeletet küldött Váro Béli tanfelügyelőhöz a román iskolák felirata tárgyában. A miniszter elrendeli, hogy minden idegen ajku iskolán magyar felírást is alkalmazzanak s ez a felírás nem állhat kisebb betűkből, mint a román felírás. A vármegye közigazgatási bizottsága a rendeletet eljuttatta az összes járások főszolgabíráihoz azzal az utasítással, hogy a rendeletet pontosan hajtsák végre.

— **Ütrendezés.** A Keszűből Mocsra vezető legrövidebb utat községi munka erővel a napokban teljesen rendbe hozták. Levágták és le is hordották a közlekedést eddig akadályozó hegyet az uttest többi részeit is a lehetőség szerint rendezték. A völgykatlanba zárt Keszűre nézve, valóságos jótétemény volt ez ütrendezés, mert úgy rakott szekérrel is minden nagyobb megerőltetés nélkül lehet megközelíteni nemcsak Mocsot, de az állami utat is. Tekintettel arra, hogy Keszű minden tekintetben erre gravitál, nem lehet elég nyomosan hangoztatnunk, hogy ez ütrendezés egy színmagyar mezősi község vitális érdekeinek legjobban megfelel.

— **A nagysármási kutforás.** Ugy értesülünk, hogy a nagysármási, államilag végzett kutforás idáig még nem járt pozitív eredménnyel. A palaréteget áttörve 80 meteren túl van már a furás mélysége, de eddig sem a keresett káli sónak, sem a kívánatos ivó víznek nem akadt nyomára. Nem örvendetes jelenség ez a mezősi. Aggodó reménnyel lestük a furás eredményeit, de ugylátszik, hogy csak óriási költség és fáradság árán lehetne beállítani itt az artézi kutakat.

— **A mocsai kir. bírói hivatal helyiségének építési ügye** idáig még semmivel sem haladott előre. Tudjuk, hogy mi odázta el bizonyos időre az alapkövetését,

Ezt a bizonyos időt találjuk kissé túl hosszúnak. Erős a reményünk, hogy a versenytárgyalási hirdetmény hova hamar megjelenik, s így a járásbírósnak és Mocs községnek teljesül régi, de bizonyára legszebb álma, várva várt óhajta.

— **A mocs kórház építési ügye** is stagnál. Mi örömmel üdvözlünk Kolozsvár-megye közgyűlésének e tárgyu, s a mezőséget oly közvetlenül érintő határozatát. Tudjuk, hogy elvben minden tekintetben fedezve vagyunk, de a mezőség azt is tudni szeretné, hogy meddig kell még várakoznia az első kapavágásra? Bizonyos, hogy az ilyen nagyméretű dolgokat elhamarkodni nem lehet és nem is szabad, de az is ép oly evidens, hogy ilyen ügyeknél már az előkészítés is tetemes időt köt le. Bánffy-hunyadon már letették az alapkővet. Jogos tehát a kívánságunk, mert mi vasutól, világtól s a központtól is jóval messzibb állunk, mint Bánffy-hunyad.

— **A mezőségi vasut.** Kolozsvár illetékes hatósága a közel napokban tárgyalta Maros-Vásárhely átíratát, melyben Kolozsvár pártolását kéri a Maros-Vásárhely—Mező-Méhes—Kolozsvár utirányu vasútvízzal beállítása tárgyában. Kolozsvár e tekintetben még nem döntött, de illetékes körök nagyon is megfontolónak jelezték a tárgyalás vélemény nyilvánítást. Mi is osztjuk a kolozsváriak nézetét. Kolozsvárunk is Kolozsmegyének nem szabad olyan eszmét támogatnia, mi a városra is megyén egyformán hátrányos. Mert ha a jelzett útvonal — ezt elismerjük — aránylag kevesebb költséggel is volna beállítható, Maros-Vásárhely piaca részére megkaparintaná csaknem az egész mezőség személy és egyik forgalmát. Kolozsmegyének is Kolozsvárnak is érdekében fekszik, hogy a természeti fekvésnél fogva befelé gravitáló részeket megfelelő, alkalmas iránynal magához kösse. Ez pedig minden más irány lehet, csupán az nem, melyért Maros-Vásárhely emelte föl szavát.

Nyilttér.

Ezen közleményért a szerkesztőség nem felel.

A Kolozsvár városi kir. járásbírósnak nyilttér tárgyalása.

Kolozsvár, 1908. évi február hó 6-án.

Jelenlevők: Salamon Sándor mint bíró, Pap István aljegyző, mint jegyzőkönyvvezető, Náthán Salamon, mint védő.

Hatóság előtti rágalmazás vétségével vádolt Korpodeán Nucz elleni bűnügyében megjelent Korpodeán Nucz, mint vádlott. Az ügy felhívására jelentkeznek Giurgu Romulusz fél sértett Dr. Porutin Viktor ügyvéd helyett Dr. Geréb Izsák ügyvédjelölt sértett viselője.

A tárgyalás megnyitattik.

Vádlott személyi viszonyaira kihallgatattik:

Korpodeán Nucz, 58 éves gör. kath. vall. aranykúti szül. és lakos, nő, 5 gyermekkel, kevés vagyonu, kisbirtokos, írástudatlan, büntetve volt 12 évvel ezelőtti sikkasztásért.

Ügyészségi megbízott a vádat írásbeli indítványával megegyezően terjeszti elő.

Vádlott: A vádat megértettem. Beismerem, hogy Giurgu Romulusz ellen a kolozsvári kir. ügyészségnél feljelentést tettem a miatt, hogy ő egy váltóra a nevemet megbízásom nélkül vezette reá. Ezen feljelentésem azonban tévedésen alapult. Sértettől ezennel bocsánatot kérek. Költségeit megfizetem és arra kérem, hogy ellenem hatóság előtti rágalmazás miatt beadott feljelentését vonja vissza. Ismétlen hangsúlyozom, hogy sértett ellen okirat hamisításért sajnálatos tévedés alapján tettem a feljelentést.

Sértett: Vádlott fenti nyilatkozatára tekintettel, ha ő hajlandó nekem az eddig felmerült 30 korona költséget, továbbá

ügyvédemnek Dr. Porutin Viktornak tárgyalási és munkadíjban szintén 30 koronát megfizetni, továbbá kötelezi magát a jelen jegyzőkönyvnek a „Mocsvidék” című lap legközelebbi számában a saját költségén leendő közzétételére — feljelentésem visszavonom.

Vádlott: A sértett által kiszabott feltételeket elfogadom és azoknak teljesítését ígérem.

Sértett: Feljelentésem visszavonom és kérem az eljárás megszüntetését.

Ügyészségi megbízott: Sértett fenti nyilatkozatára a vádat elejtem.

Végzés:

A további bünvádi eljárás vádlott ellen a B. P. 323. §. alapján megszüntetettik, mert

a magánindítványra jogosult sértett indítványát visszavonta, ügyészségi megbízott a vádat elejtette, minélfogva a további bünvádi eljárást vád hiányában meg kellett szüntetni.

Felek a fenti végzést megnyugvással tudomásul veszik és Dr. Porutin ügyvéd helyettese kéri, hogy a jelen jegyzőkönyv neki másolatban kiadassék.

A jegyzőkönyv bezárattott és aláíratott. **Salamon Sándor** s. k., **Pap István** s. k.,
kir. jbró. jkvezető.

A másolat hitelül.

Kolozsvár, 1908. február hó 16-án.

A városi kir. járásbírósnak III. sz. jegyzői irodája.

Kurunczy János
jegyzői irodavezető.

Sz. 678—908 tkvi.

Hirdetmény.

Ombuz és Pete község telekkönyvei tagosítás következtében az 1869 évi 2579 számú szabályrendeletekhez képest átalakítottak és ezzel egyidejűleg mindazon ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX. t.-cikk az 1889. XXXVIII. és az 1891 évi XVI. t.-cikk a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892 XXIX. t.-cikkben szabályozott eljárás a telekjegyzőkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosítottatik.

E célból az átalakítási előmunkálatok hitelesítése és helyszíni eljárás Ombuz községben **1908. április 18-ik napján** és Pete községben **1908. május 23-ik napján** fog kezdődni.

Ennélfogva felhivatnak:

1. az összes érdekeltek, hogy a hitelesítési tárgyaláson személyesen, vagy meghatalmazott által jelenjenek meg és az új telekkönyvi tervezet ellen netaláni észrevételeiket annál bizonyosabban adják elő, mert a régi telekkönyv végleges átalakítása után a téves átvezetésből eredhető kifogásokat jóhiszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik,

2. mindazok, a kik a telekjegyzőkönyvekben előforduló bejegyzésekre nézve okadatolt előterjesztést kívánnak tenni, hogy a telekkönyvi hatóság kiküldöttje előtt a kitűzött határnapon kezdődő eljárás folyama alatt jelenjenek meg és az előterjesztéseiket igazoló okiratokat mutatassák fel,

3. mindazok, a kik valamely ingatlanhoz tulajdonjogot tartanak, de telekkönyvi bekebelezésre alkalmas okirataik nincsenek, hogy az átírással az 1886. XXIX. t.-cikk 15—18 és az 1889. XXXVIII. t.-cikk 5, 6, 7. és 9. §-ai értelmében szükséges adatokat megszerezni iparkodjanak és azokkal igényeiket a kiküldött előtt igazolják, avagy oda hassanak, hogy az átruházó telekkönyvi tulajdonos az átruházás létrejöttét a kiküldött előtt szóval ismerje el és a tulajdonjog bekebelezésére engedélyét nyilvánítsa, mert különben jogaikat ezen az uton nem érvényesíthetik és a bélyeg és illeték elengedési kedvezménytől is elesnek és,

4. azok, kiknek javára tényleg már megszünt követelésre vonatkozó zálogjog, vagy megszünt egyéb jog van nyilvánkönyvileg bejegyezve, ugyszintén az ily bejegyzésekkel terhelt ingatlanok tulajdonosai, hogy a bejegyzett jognak törlését kérelmezzék, illetve, hogy törlési engedély nyilvánítása végett a kiküldött előtt jelenjenek meg, mert ellenesetben a bélyegmentesség kedvezményétől elesnek.

A m. kir. járásbírósnak, mint telekkönyvi hatóságnak.

Mocs, 1908. február 28.

Torday Sándor.
kir. jbró.

Szülőoltvány! Szülővessző!

A világhírű Delaware adja a legjobb bort; oltani, permetezni nem kell! Gyökeres 1000 drb. 100 kor., síma: 50 kor. Szülőoltványok ezere: 140 kor.; a legnemesebb fajokból.

Árjegyzék ingyen.

Rendelési cím:

Szűgyártó Nagy Mihály,
felsősegesed (Somogy m.)

Legjobb mellékkereset

nők és családok részére. Egy helyen és egy háztartásban se hiányozzék az eredeti „STYRIAI” kötőgép. Árjegyzék ingyen. Kedvező fizetésfeltételek.

Első STYRIAI kötőgépgyár.

Magyarországi képviselte:

FOGL J. L. műgépész, BUDAPEST, VI. Csengeri-utca 54.

Manhold Kálmán Kula.

Bácsmegyének a Telecska magaslatán fekvő Rácz György féle Jolánföldi szőlő ojtvány és kertészeti bérletén a tavaszi szállításra kapható:

1. Szokvány minőségű, minden alanyon fajtisztán, síma és gyökeres zöld ojtvány.

2. Amerikai és európai síma és gyökeres vessző, amelyeknek fajtisztaságáért kezeskedem, kívánatra névjegyzéket is küldök.

3. Alma-, körte-, barack- és kajszinfák 1, 2, 3 éves ojtványok a legkiválóbb rajokban.

4. Gleditsia élősvény, valamint az élősvények királya: **Maclura Aurentiaca** élősvény, amelynek gyökerei nem sárgadzanak, tövisei igen sűrűk, semmiféle rovar nem pusztítja, minden időjárásnak ellenáll. Mélyen leszállított árban.

Szives megrendelést kér

Manhold Kálmán, nagybérlő.

TÉVEDÉS,

ha valaki azt mondja, hogy jobb KÁVÉT vagy pedig olcsóbban tud kávét szállítani, mint

Fratelli Deisinger

fiumei cég

B u d a p e s t e n
a királyi bérpalotában